

Záhada

MECHANICKÉHO VRABČÁKA

KATHERINE WOODFINE

FRAGMENT

Mechanického vrabčáka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

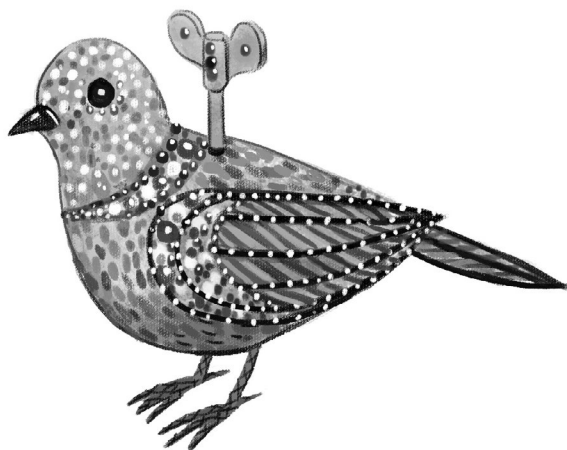
Katherine Woodfine
Mechanického vrabčáka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Záhada

MECHANICKÉHO VRABČÁKA

KATHERINE WOODFINE

FRAGMENT

Copyright © Katherine Woodfine, 2015
Illustrations provided by HarperCollins Publishers Limited.
Illustrations © Júlia Sardà, 2015
Translation © Vendula Davidová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7507-5
ISBN e-knihy 978-80-253-7509-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7514-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-253-7515-0 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

*S láskou mamince
a ODmu*

... byla dopravena do univerzitní nemocnice, kde zjistili, že je po smrti. Není známo, jak přišla ke svým zraněním.

VRAŽDA HODINÁŘE HOXTON

LONDÝN, 15. března
Minulou sobotu bylo nalezeno tělo hodináře Daniela Mendela, 52, jemuž někdo podřízl hrdlo v jeho dílně na Hoxton Square. Objevil ho jeho soused, truhlář Walter Simpson, 37, jenž identifikoval tělo. Svědek oznámil, že v pátek v pozdních hodinách viděl mladíka a dva muže, jak postávají na Hoxton Square, blízko dílny pana Mendela. Bylo zahájeno vyšetřování, které objasní okolnosti jeho smrti.

SOUDNÍ ZPRÁVY

LONDÝN, 15. března
Jihozápadní magistrátní soud odsoudil Henryho Waltera, úředníka pracujícího pro Johna Steadmana, stavaře, z Romsden Road, Balham, za krádež poštovních poukázek v hodnotě 25 šilinků

ČÁST I

„Slaměný klobouk“

*Tento elegantní slaměný klobouk se stuhou je podstatou
okouzlující jednoduchosti. Sluší každému tvaru obličeje
a je praktický na každodenní nošení pro mladé
pracující dámy...*

KAPITOLA JEDNA

Sofie se pevně držela koženého úchyty, zatímco se autobus tažený koňmi, kterému se taky říká omnibus, s rachotem šinul vpřed. Další pondělní ráno a všude kolem ní se Londýn hlasitě probouzel k životu. Minulou noc pršelo, a tak bylo vlhko a nad městem se vznášel ranní opar. Stála zaklíněná mezi dvěma úředníky s buřinkami na hlavě a novinami v rukou, zírala z okna na šedou ulici a dumala, jestli ten lehký závan jara, jež ucítila ve větru, byl pouze její představou. Přistihla se, jak přemýšlí o zahradě v Orchard House – o narcisech, které už jistě kvetly, o provlhlé půdě a vůni deště v trávě.

„Piccadilly Circus!“ zakřičel průvodčí, když se omnibus s hlukem zastavil a Sofie vytěsnila své myšlenky z hlavy. Narovнала si klobouk, do rukou v elegantních rukavičkách popadla deštník, protáhla se mezi úředníky a kolem postarší dámy s cvikrem, jež prohlásila „No tedy!“, jako kdyby ji pohoršilo, že vidí mladou dámu bez doprovodu, a navíc lehkovážně nastupující a vystupující z hromadné

dopravy. Sofie si jí nevšímala a seskočila na chodník. Zkrátka nemělo smysl poslouchat. Koneckonců už nebyla tou stejnou mladou dámou jako dříve.

Když omnibus odjel, otočila se a na chvíli se zadívala na obrovskou bílou budovu, která se tyčila před ní. Obchodní dům Sinclair's byl tak nový, že ještě ani neotevřel dveře zákazníkům. Už se z něj ale stal ten nejznámější obchod v Londýně a někteří říkali, že dokonce na celém světě. Se svými velkolepými sloupy a řadou různobarevných vlajek se tento obchodní dům nepodobal žádnému jinému, který Sofie doposud viděla. Vypadal spíš jako chrám, jenž svou bílou a čistou fasádou kontrastoval s kouřem a špínou na Piccadilly. Královsky modré závěsy z hedvábí halily obrovská tabulová okna, která připomínala divadelní jeviště se staženou oponou.

Majitelem obchodního domu Sinclair's byl pan Edward Sinclair, zrovna tak slavný jako jeho obchod. Byl to Američan, který se sám vypracoval a byl známý pro svou eleganci, pro jeden dokonalý květ orchideje, který vždy nosil v knoflíkové dírce, pro stále se měnící řadu krásných dam zavěšených do jeho rámě, ale ze všeho nejvíc byl známý pro své bohatství. Personál obchodního domu pro něj pracoval zatím jen několik týdnů a většina z nich ho nikdy neviděla, ale přesto se mu začalo říkat „Kapitán“, protože podle zvěstí utekl za mlada na moře. O Edwardu Sinclairovi se toho šušovalo hodně, ale ať už byly příběhy pravdivé, či nikoli, jeho přezdívka se zdála naprosto výstižná. Obchodní dům totiž trochu připomínal loď: byl stejně

zářivý a luxusní jako zaoceánský parník, hrdě připravený vzít své zákazníky na cestu do nového, exotického kraje.

Sofie odněkud uslyšela vyzvánět hodiny. Co nejvíc se napřímila, ačkoli nebyla příliš vysoká, zvedla bradu a svižnou chůzí se za energického zvuku klapajících podpatků svých šněrovacích bot vydala za roh té budovy. Když se přiblížila, srdce jí začalo hlasitě tlouct. Zvedla ruku, aby se ujistila, že má klobouk s modrou stužkou správně natočený a že jí nepovolil účes. Byla teď součástí obchodního domu Sinclair's, malým kolečkem v obrovské mašinérii. A proto věděla, že nesmí vypadat jinak než perfektně.

Za vstupními dveřmi se nacházel jiný svět. V chodbách pro personál bylo živo. Všude kolem ní každý někam spěchal. Jedni nesli v rukou květináče s palmami, jiní zase štafle a plechovky s barvami anebo stohy krabic v typických barvách obchodu – královsky modré a zlaté. Elegantně vypadající prodavačka proběhla kolem s večerní róbou nádherně zdobenou korálky, kterou měla pečlivě přehozenou přes ruku; další se zděšeným výrazem ve tváři pospíchala s několika slunečníky v náručí; a přísně vyhlížející vedoucí obchodu pan Cooper zrovna spílal jednomu z prodavačů za to, v jakém stavu jsou jeho rukavičky. Sofie se mezi nimi propletla a vklouzla do jedné z prázdných šaten, aby si odložila kabát a klobouk.

Pořád nemohla uvěřit tomu, že je tady. Před necelým rokem by ji ani nenapadlo, že si bude vydělávat své vlastní peníze, a podívejme se, teď je z ní úplně dospělá pracu-

jící dívka. Na chvíli se zastavila před zrcadlem v šatně, aby si zkontrolovala účes a zastrčila vlásenku zpět na své místo. Pan Cooper byl pedant na to, aby všichni vypadali perfektně upravení, ale co bylo horší, Edith a ostatní dívky si vždycky všimly, byť jen nepatrného nedostatku. Kdy si dávno byla ohledně svého zjevu trochu domýšlivá, když si každou noc před spaním přesně stokrát pročesávala vlasy a trvala na tom, aby jí slečna Pennyová vážala fialovou mašli ze sametu přesně tak, jak chtěla. Teď si ale jen přála vypadat upraveně a schopně. Ani trochu se necítila jako ta dívka, kterou bývala. Její odraz v zrcadle jí byl sice povědomý, ale přišel jí něčím zvláštní – vypadala starší, bledá, unavená a nesvá.

Ramena jí poklesla, když pomyslela na dlouhý týden, který měla před sebou, ale okamžitě se sama na sebe zamračila. Tatínek by jí řekl, že musí myslet na to, jaké štěstí má, že tu může být. Připomínala si, že je tolik lidí, kteří takovou příležitost nemají. Viděla je na vlastní oči – dívky jejího věku nebo i mladší, které prodávaly jablka či svazky květin na ulici, dívky, které žebrale o drobné od kolemjdoucích, anebo ty, jež se choulily na zápražích, oblečené jen do roztrhaných hadrů.

Při tom pomyšlení zavrtěla hlavou, narovнала se a přinutila se usmát. „Vzchop se,“ přikázala svému odrazu v zrcadle přísně. Ať už se dnes stane cokoli, rozhodla se, že nedá Edith žádnou záminku, aby si ji dobírala.

Odhodlaně se otočila ke dveřím, ale dříve, než stačila udělat víc jak dva kroky, zakopla a upadla.

„Ajaj!“ vykřikl cizí hlas. Když se vzpamatovala, uviděla, jak na ni vyděšeně hledí nějaký kluk. Seděl na zemi částečně skrytý za řadou kabátů a ona zjistila, že zakopla o jeho boty. „Jsi v pořádku?“ ujišťoval se hoch.

„Co tam dole děláš?“ zeptala se Sofie napjatě. Nebyla zraněná, ale cítila se trochu trapně za to, že ji slyšel, jak mluví sama k sobě a šklebí se na sebe do zrcadla. Teď si z ní ten kluk určitě bude dělat legraci jako ostatní a brzy se všichni dozví, co zaslechl. „Neměl by ses schovávat v rozích a špehovat!“ vyhrkla na něj.

„Já nešpehoval,“ ohradil se mladík a drápal se na nohy. Měl na sobě uniformu portýra – úhledné, tmavě modré kalhoty, sako stejné barvy s dvojitou řadou mosazných knoflíků a špičatý klobouk. Sako mu ale bylo příliš velké, kalhoty trochu krátké a klobouk, ze kterého mu vyčuhovaly neučesané vlasy barvy slámy, měl celý nakřivo. „Četl jsem si.“ Na důkaz zamával zmuchlaným časopisem s názvem *Hoši z impéria*, který držel v ušpiněné ruce.

Dříve než Sofie stihla říct cokoli dalšího, dveře se zprudka otevřely a do místnosti vběhl hlouček prodavaček. Všude se to najednou hemžilo sukněmi a mašlemi.

„Omluvte nás! Pardon!“

Pěkná tmavovlasá dívka si všimla portýra a uculila se. „To už jsi se dneska namakal dost?“ zeptala se a ve skupině dívek se začalo ozývat chichotání.

„Naučil ses zavazovat tkaničky úplně sám, vid’?“ hihňala se jiná dívka.

Třetí se podívala na Sofii a posměšně se jí uklonila. „Omluvte nás, Vaše milosti. Nevšimly jsme si, že jste nás poctila svou přítomností.“

„To nás ani svému novému objevu nepředstavíš?“ dodala tmavovláska povýšeným tónem, což ostatní rozesmálo ještě víc.

Chlapcovi zrudly tváře, ale Sofie se snažila ze všech sil vypadat lhostejně. Během dvou týdnů, kdy všechna děvčata musela projít výcvikem, už podobných řečí slyšela nespočet. Uvědomila si, že to hned první ráno vzala za úplně špatný konec, když dorazila v jedněch ze svých nejlepších šatů, z černého hedvábí a sametu s knoflíčky z černého jantaru. Myslela si, že bylo potřeba vypadat elegantně a udělat dobrý první dojem, jenže když dorazila, zjistila, že všechny ostatní dívky v místnosti měly na sobě téměř shodné oblečení – jednoduchou tmavou sukni a úhlednou bílou halenku. Všechny se na ni otočily, když uslyšely šustění jejích sukní, a potom se začaly hihňat a zakrývaly si přitom ústa rukama.

„Kdo si myslí, že je? Nějaká hraběnka?“ zašeptala dívka s tmavými vlasy, Edith.

Další ráno přišla Sofie v tmavě modré sukni a bílé halence s úzkým krajkovým límečkem, ale už bylo pozdě napravit chybu. Ostatní dívky na ni pokřikovaly „Vaše Jasnosti“, anebo, když chtěly být ještě protivnější, „Vaše královská Výsosti“, anebo taky „Princezno Sofie“. Během celého výcviku si dělaly legraci z toho, jak mluví, jak se obléká nebo jak má učesané vlasy. Nejvíce si ji ale dobíraly,

když ji pochválil pan Cooper anebo Claudine, aranžérka výkladních skříní.

Sofie se snažila si jich nevšímat a nedávat najevo své pocity. Tatínek vždycky říkal, že v čase války je nejdůležitější neukázat nepříteli svůj strach. Při té vzpomínce znovu viděla jeho obličej, skoro jako kdyby stál přímo vedle ní, s upraveným knírem a chytrýma tmavýma očima. Pochodoval by po koberci před krbem ve své pracovně, kde na zdech visely mapy a různé poklady, které si přivezl z dalekých krajů, a vyprávěl by jeden ze svých mnoha příběhů, co zažil na vojenských taženích. *Zachovej klid, hlavu vzhůru a nedej na sobě nic znát!* – taková byla jeho hesla. Pravdou ale bylo, že čím víc si ostatních dívek nevšímala, tím nepříjemnější byly. Říkaly, že je domýšlivá a arrogantní, a přezdívaly jí „Kyselá Sofie“, což nesnášela ze všeho nejvíc. Uvažovala, že to nebylo poprvé, kdy tatínkovy rady nebyly úplně nápomocné, když přišlo na nerudné mladé prodavačky.

Teď se otočila, vyšla na chodbu a toho chlapce měla za zády. Vypadal tak zkroušeně, až měla najednou výčitky svědomí z toho, že si myslela, že i on si z ní bude utahovat. Přitom se ale zdálo, že byli oba na stejné lodi.

„Vůbec bych si jich neměla všímat,“ prohlásila.

Hoch se pokusil o úsměv. „Opravdu jsem tě nešpehoval, přísahám, vážně ne,“ vysvětloval úzkostlivě. „Jen jsem chtěl dočíst časopis. Ani jsem si nevšiml, že tam jsi. Je to nejnovější Montgomery Baxter.“ Viděl, že Sofie vypadá zmateně, a tak pokračoval: „Je to o jednom detektivovi.

Je to ještě kluk, víš, ale nějak se mu vždycky podaří vyřešit případ a přelstít padoucha, dokonce i když to nedokáže nikdo jiný.“ Vesele se na ni podíval a ke svému vlastnímu překvapení Sofie zjistila, že mu úsměv opětuje. „Jen jsem se chtěl někam zašít, aby mě pan Cooper nenačapal, že čtu. Nicméně se omlouvám, že jsem ti podrazil nohu,“ dodal.

„To nevadí,“ řekla Sofie. Zdvořile natáhla ruku, tak jak ji to učila slečna Pennyová. „Já jsem Sofie Taylorová. Jsem z oddělení dámských klobouků.“ Sofie už zjistila, že říkat svoje celé jméno, Taylorová-Cavendishová, jí tady v Sinclair's k ničemu není. Bylo rozumnější držet se jednoduchého „Taylorová“.

„Billy Parker, portýr v zácvičku,“ vysvětlil, vzal ji za ruku a pevně jí potřásl.

„Parker? Tak to jsi...?“

„Příbuzný Sidneyho Parkera? Ano. Naneštěstí je to můj strýček,“ řekl Billy a ušklíbl se. „A kruci, zrovna přichází,“ zašeptal a rychle si nacpal zmuchlaný časopis do rukávu, když k nim po chodbě kráčel Sidney Parker.

Jako všichni ostatní v Sinclair's, i Sofie věděla, kdo to je. Hlavní portýr, který měl na starosti celý tým vrátných a byl také pravou rukou pana Coopera. Nedalo se ho s nikým splést, protože byl vysoký a pohledný, vypadal neústupně a jeho uniforma byla vždy bezchybně upravená. Klobouk měl perfektně vykartáčovaný, knoflíčky mu zářily na dálku a lesklý černý knír měl pokaždé dokonale uhlazený. Byl pravým opakem svého ledabylého synovce.

„Dobré ráno, slečno,“ pozdravil a zdvořile nazvedl klobouk, tak jak to dělal u všech dam. Pak se otočil na Billyho. „Kde ses potuloval? Narovnej se, chlapče. A vzchop se trochu. Vypadáš, jako kdyby ti uletěly včely.“

Zamrkal na Sofii, jako by se oba bavili na Billyho účet, a pak jí s přehnanou slušností otevřel dveře vedoucí do patra s prodejnami. Sofie se přes rameno rychle usmála na Billyho a vešla do dveří.

KAPITOLA DVĚ

Billy se za ní díval, dokud mu nezmizela z dohledu. Byla to první dívka v Sinclair's, která se k němu nechovala tak, jako by byl bláto na botě. Přišlo mu, že se svými zlatými vlasy vypadala jako hrdinka z příběhu Montgomeryho Baxtera, co právě četl. To by z něho samozřejmě dělalo statečného detektiva, jenž ji zachrání před smrtelným nebezpečím. Zrovna když začal přemýšlet, o jaké nebezpečí se jedná, na zem ho vrátil pohlavek od strýčka Sida.

„Nesnaž se mi namluvit, že jsi se zase někde nepotuloval, hochu,“ řekl odměřeně. „Vím o všem, co se tady děje, na to nezapomínej. Začni se pořádně snažit, jinak poletíš. A teď sebou pohni a jdi pomoci Georgeovi se zá-silkami.“

Billy se vydal chodbou ke dveřím vedoucím ke stájím, a jakmile byl strýček Sid z doslechu, mumlal si pro sebe ty nejhorší nadávky, které ho napadly. Nemohl uvěřit, že ještě před dvěma týdny se těšil na to, až začne pracovat

a bude dělat skutečnou chlapeckou práci. Ale jedině, co teď opravdu dělal, bylo, že se k smrti nudil. Navíc se k němu všichni chovali jako k poskokovi anebo dostával vynadáno.

Pan Cooper už mu dvakrát snížil mzdu, jednou to bylo za to, že přišel pozdě, a podruhé, protože měl hrozně špinavé boty. Máma omílala každý den pořád dokola, jak má být šťastný, že začíná takovým parádním zaměstnáním, ale on by se mnohem raději vrátil zpátky do školy a počítal všemožné matematické příklady. V tom byl alespoň trochu dobrý.

Stáje byly teplé a vlhké a bylo tu cítit seno i koně. George seděl sám, vyhříval se na slunci, mžoural do novin a mezi zuby držel dýmku.

Blackie, kocour z kotelny, ležel poblíž a zamýšleně si lízal packu.

„Tady jsi, mladochu,“ řekl George a poplácal na bednu vedle sebe. „Vem místo.“

Billymu se najednou strašlivě ulevilo.

Tady ve stájích to bylo rozhodně mnohem lepší, daleko od strýčka Sida a těch hrozných chichotajících se prodavaček.

A taky měl rád George, protože se mu nikdy za nic neposmíval.

„Ty máš dobrý oči, přečti mi tenhle kousek,“ prohlásil George a ukázal na noviny koncem svojí dýmky.

Billy se posadil na přepravku, vzal noviny, které mu George podával, a přečetl nahlas:

NEWYORSKÝ MAGNÁT BERE LONDÝN ÚTOKEM

OTEVÍRÁ SE PRVNÍ ÚČELOVÝ OBCHODNÍ DŮM V LONDÝNĚ

Pan Edward Sinclair, milionář z New Yorku, se už tento týden chystá otevřít dveře největšího londýnského obchodního domu. Nová prodejna na Piccadilly, jež se stavěla celý rok, je osm pater vysoká, zabírá šest akrů podlahové plochy, nachází se v ní devět nejmodernějších výtahů a přes sto různých obchodních oddělení. Kromě dámských a pánských oděvů a oddělení domácích potřeb nabízí obchodní dům také fotografické vybavení a zboží pro cyklisty a motoristy. Bude zde i dámský a pánský salónek, galerie a luxusní restaurace s názvem Marble Court.

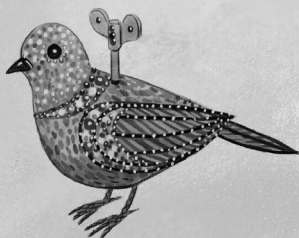
Pan Sinclair prozradil našim reportérům: „Sinclairův obchodní dům není jen tak obyčejná prodejna, nýbrž jedinečné nákupní středisko otevřené celému světu. Všichni jsou vítáni a nebude zde zapotřebí žádných vstupních kartiček.“

Tento mimořádný nový obchodní dům se otevře veřejnosti zítra ráno v devět hodin. V návaznosti na tuto událost pořádá pan Sinclair speciální slavnost pro pozvané hosty, která se uskuteční v sobotu večer.

Poklady nevyčíslitelné hodnoty k vidění pro veřejnost

Jako součást zahajovací podívané bude od zítřka k vidění velmi ojedinělá výstava v galerijní síni nového obchodního domu.

Pan Sinclair poprvé v historii odhalí jedny z nejoceňovanějších kousků ze své soukromé sbírky šperků. Mezi nejzajímavější předměty jeho věhlasné sbírky patří diamantová čelenka, jež podle všeho patřila francouzské královně Marii Antoinettě, vejce posázené drahokamy z dílny domu Fabergé a některé z nejznámějších šperků od značek Cartier, Fouquet, Lalique a Ashbee.

Na obrázku je půvabný nathovací vrabčák, jenž má původ u ruského královského dvora. Tento nádherný kousek je posázený perlami a růžovými, žlutými a modrými safíry. Má jedinečnou vlast-

nost – pokaždé, když se natáhne, hraje zcela jinou melodii. Příběh pokračuje na straně 2.

Dolní sněmovna diskutuje o německé hrozbě bitevních lodí, strana 4.

Program představení ve Fortune Theatre, strana 6.

„No, podívejme se,“ prohlásil George obdivně. „A tohle všechno sem přijede už dneska ráno, všechny ty šperky, co patřily královnám a tak.“

„Podívej na ten obrázek,“ řekl Billy a oba se sklonili k novinám a mžourali na rozmazanou fotografii.

„Nevypadá jako žádný vrabčák, co sem kdy viděl,“ uvažoval George. „Pokaždý jiná melodie, jo? Jak myslíš, že to udělali?“

Před stájem s rachotem zastavil dvoukolák napěchovaný krabicemi se zbožím. „No tak, zvedni se, Georgi!“ zavolal hlas za nimi. „Tuhle várku chce mistr vyložit, a to fofrem.“

George zamrkal na Billyho a pak se zvedl na nohy. „Jdem na to, hochu,“ řekl, „ať to máme hotový a později si můžem dočíst noviny.“

Billy ale zjistil, že se na všechny ty krabice a zboží nedokáže soustředit. V hlavě si dokola představoval obrovské diamanty, jak září v temných tunelech indických dolů. A pak tu byla ta členka Marie Antoinetty. Jak to, že ji vlastnil Kapitán? Napadlo ho, že ji získal ve velké aukční síni v Paříži anebo během potají provedené transakce s cizincem v kápi někde v neznámé krčmě. Všechny ty úvahy ho natolik zaměstnaly, že si ani neuvědomil, že už vyskládali všechny krabice. Potom do dvora vjely dvě černé naleštěné dodávky, které řídili muži v bílých rukavičkách. George kývl na Billyho, který jen stál a zíral, uchvácený myšlenkou na poklady nevyčíslitelné hodnoty, které se skrývaly uvnitř.

Najednou ale uviděl, jak přichází strýček Sid. „Žádné postávání, buď tak hodný. Tohle není práce pro někoho, jako jsi ty. Padej! Najdi si něco užitečného.“

Billy poslušně odešel, ale uvnitř to v něm vřelo. Jen co se začne dít něco vzrušujícího, má se ztratit!

Podrážděně kopl do země. Kdyby taky mohl dělat něco *jineho* než být jen mizerným portýrem v obchodě. Třeba stát se policejním detektivem vyšetřujícím zločiny; velitelem jedné z těch nových ponorek starajících se o to, aby Britská říše zůstala v bezpečí před nepřáteli; anebo spisovatelem pišícím dobrodružné příběhy, jako ty, které četl v *Hoších z impéria*. Nebo by mohl být jako Kapitán, dobrodruh cestující po světě, co sbírá exotické šperky... Jenže nestálo za to si to ani představovat. Kluci jako on zkrátka nic takového nedělali.

Skličene se toulal ke stájím a doufal, že tam najde tichý koutek, kde by si mohl číst svůj časopis. Bessy, kaštanově zbarvená klisna, vystrčila hlavu ze svého boxu, když se přiblížil, a on se zastavil, aby ji pohladil. Nepřítomně se zamyslel. Být kovbojem, to by teprve bylo něco. Jet na svém chrabrém oři po velkých planinách Ameriky jako Deadwood Dick nebo Buffalo Bill...

Najednou strnul. Vedle Bessyiny stáje se něco pohnulo v kupě sena, něco většího než krysa, nebo dokonce kocour Blackie.

Rychle se vzpamatoval ze svého zasnění. Nejspíš tu jen dělalo vylomeniny nějaké dítě ze sousedství. U obchodního domu se někdy potulovaly děti ulice a žebraly nebo doufaly, že si vydělají nějakou penci. Strýček Sid je vždy vyhnal a vyhrožoval jim, že na ně pošle strážníky, jestli se ještě někdy vrátí. Když to dokázal jeho strýc, tak on taky. Narovnal se, aby byl vyšší.

„Kdo je tam?“ zavolal. Nic se nedělo a on začal uvažovat, jestli se mu to šustění ve slámě jen nezdálo. Potom,

zřetelně a nahlas, tak jak si představoval, že mluví sám velký Montgomery Baxter, řekl: „Vím, že tam jsi. Okamžitě se ukaž.“

K jeho údivu se sláma znovu pohnula. Nejdřív uviděl část obličeje s podezřívavým výrazem v očích a potom se vynořila celá postava. S narůstajícím napětím i překvapením Billy zjistil, že se nejedná o dítě. Byl to mladík, nebo spíš mladý muž, pravděpodobně o pár let starší, než byl on sám. A taky větší. Vypadal špinavě a z ošuntělé čapky mu vykukovaly rozčuchané tmavé kudrnaté vlasy. Billy si ale ze všeho nejdřív všiml, že má dotyčný podlitiny na obličeji a jednu ruku drží v nepřírozeném úhlu. Ten člověk byl zraněný, ale i tak se Billy přistihl, že před ním couvá. Ne že by vypadal výhružně, ale zdálo se, že nemá vůbec strach. Jeho tvář neprozrazovala nic než jen jakousi zvědavost.

„Kdo jsi? Co si myslíš, že tu děláš?“ rozčiloval se Billy. Nepřicházela žádná odpověď.

„Jsi na cizím pozemku. Tady nemáš co dělat. Měl bych zavolat policii.“

Mladík se na něj rychle a zkoumavě podíval. Pak promluvil. „Nedělám tu nic špatného,“ oznámil chraptivým hlasem. „Nic neukradnu. Nech mě na pokoji.“

„To nemůžu!“ vykřikl Billy. Nechtěl si ani představit, co by řekl strýček Sid, kdyby se dozvěděl, že nechal nějakého pobudu potloukat se ve stájích. Vzchopil se a pronesl hlasem, který měl znít stejně přísně jako předtím, až na to, že teď se nepříjemně třásl. „Okamžitě se odklid', slyšíš mě?“

Rozčílilo ho, když se na něj cizinec najednou zakřenil. „Si myslíš, že seš tvrdák, viď, kámo?“ řekl. „No tak dobře teda, jen kvůli tobě odprejsknu, ale udělám to, až budu chtít já. Proč se nevrátíš zpátky do práce jako poslušnej kluk?“

Billy cítil, jak zatíná pěsti. Proč se k němu všichni chovali, jako by byl jen hloupé a neužitečné děcko? Ten nuzák byl z té nejhorší sebranky, a přesto na něj hleděl s drzým úšklebkem ve svém špinavém obličejí. On mu ale ukáže. Strach byl pryč a on odvážně vykročil vpřed s napřaženými pěstmi. Pak ale cizinec z ničeho nic vykopl nohou a Billy v tu ránu ležel na podlaze tváří k zemi ve velké hromadě špíny.

Za vzteklého nadávání se postavil zpátky na nohy. Uniformu měl celou zamazanou od koňského hnoje a slámy, a po tom podivném mladíkovi nebylo nikde ani památky.

KAPITOLA TŘI

Vkročit do prodejny bylo jako vejít do bonboniéry. Sofiina chodidla se propadla do hustého měkkého koberce, a když se zhluboka nadechla, ucítila ve vzduchu výrazný parfém. Do obchodního domu se zamilovala už první den, kdy tu byla na pohovoru, ačkoli v tu dobu to bylo ještě hlučné staveniště a vonělo to tu jen pilinami a čerstvým nátěrem barvy. Už tehdy to tu ale vypadalo víc jako nějaké místo z pohádky než běžná nudná prodejna.

Teď tu vládlo až zbožné ticho a ona zjistila, že skoro našlapuje po špičkách, když procházela prodejnou a dívala se na obrovské lustry, zářivá zrcadla a lesklé obklady z ořechového dřeva. Už žádné piliny, ale svůdná vůně kakaa, kandovaných fialek a ještě další kořeněné aroma připomínající doutníky, které si její tatínek rád dával po večeri. Na stropě byly nástěnné malby andělíčků odpočívajících na měkkých růžových obláčkách a kolem se leskly prodejní pulty pokryté sklem. Na každém z nich byla

vystavena celá řada krásných předmětů, aby je mohli obdivovat zákazníci, od flakonků kolínské z modrého skla po pěkně lakované tabatěrky. Nyní tu ale ještě žádní zákazníci nebyli; obchodní dům byl prázdný. Zahlédla jen prodavačku, jak se pohybuje tam a zpět jako duch a rovná kozinkové rukavičky ve všech možných barvách, a jinou, jak péřovou prachovkou opatrně přejíždí kolekci elegantních pudřenek a zdravíček.

Sofie si přála, aby měla čas se zdržet, ale věděla, že si musí pospíšet. Prošla až do zadní části obchodu ke schodišti pro personál. Hlavní velké schodiště a výtahy byly určeny samozřejmě jen pro zákazníky. I východ pro zaměstnance vypadal luxusně a ona nedokázala odolat a prsty pomalu přejížděla po hladkém točitém zábradlí karamelové barvy.

Kloboučnictví se nacházelo ve třetím patře, vedle oddělení s dámskými oděvy. Místnost připomínala spíš elegantní budoár než obchod s klobouky a ona něco takového viděla poprvé. Velká okna zdobily krásné závěsy, u oválných zrcadel s pozlacenými rámy byly pečlivě umístěny židle s hedvábnými polštářky a na odkládacích stolicích stály vázy se sladce vonícími květinami. Paní Miltonová, vedoucí oddělení dámských klobouků, stála u pultu a postkovala všechny dívky k sobě jako roztržitá slepice, která se snaží nahnat umíněná kuřátka.

„Kde je Sofie? Ach, tady jsi. Pospěš si, drahoušku! Minnie, drž ty svoje zapatlané prsty dál od mého čistého pultu. A Edith, ihned si sundej ty náramky. Víš stejně dobře